

Sygn. akt I C 2561/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Joanna Dalba

Protokolant : Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 4.381,85 zł. (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 marca 2010 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 717,- zł. (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,- zł. (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I C 2561/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 marca 2010 r. (...) Sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od J. S. kwoty 4.381,85 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa i kosztami postępowania. Z uzasadnienia pozwu wynika, iż kwota ta stanowi niespłaconą udzieloną część pożyczki dla pozwanej ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...) Sp. z o.o. w W. w łącznej wysokości 10.000,- zł. Powód podniósł, iż pozwana nie spłaciła kwoty 4.381,85 zł. (pozew i załączniki – k. 1-28)

W dniu 8 kwietnia 2010 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, mocą którego to zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.381,85 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2010 r. do dnia zapłaty oraz koszty postępowania w sprawie w kwocie 642,- zł., w tym kwotę 600,- zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (nakaz – k. 30a)

Pismem z dnia 09 czerwca 2014 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) pozwana wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Załączyła potwierdzenie zameldowania na pobyt czasowy od dnia 18 września 2008 r. do dnia 18 września 2012 r. pod adresem ul. (...) w W.. Podniosła, iż o niniejszym orzeczeniu dowiedziała się w dniu 04.06.2014 r. z pisma ZUS zajmującego jej świadczenie. (wniosek – k. 50-51)

W piśmie uzupełniającym braki formalne wniosku o przywrócenie terminu podniosła, że od wielu lat nie zamieszkuje pod adresem, na który to była kierowana korespondencja w sprawie. (ul. (...), S., (...)-(...) R..) (pismo – k. 60-69)

Z wydruku Pesel – Sad wynikało, iż pozwana z dniem 18 kwietnia 2006 r. wymeldowała się z adresu ul. (...), S.. (Wydruk – k. 56-57.)

Postanowieniem z dnia 15 września 2014 r. przywrócono pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu w postępowaniu upominawczym. (postanowienie – k. 74)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła tylko zarzut przedawnienia. (sprzeciw – k. 66-69)

Na rozprawie w dniu 16 stycznia 2015 r. pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. (protokół – k. 96)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. w W. (pożyczkodawca) i K. S. (pożyczkobiorca) w dniu 29 maja 2007 r. zawarły umowę pożyczki, mocą której udzielono ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych pożyczkodawcy dla K. S. pożyczki w kwocie 10.000,- zł. na okres od dnia 31 maja 2007 r. do dnia 31 stycznia 2009 r. Pożyczka miała być spłacana w 20 miesięcznych ratach w kwocie po 500,- zł. Umowa przewidywała, że w sprawach nieuregulowanych stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. (bezsporne, umowa pożyczki – k. 5-6)

(...) Sp. z o.o. w W. miała poprzednią nazwę (...) Sp. z o.o. w W.. (odpis z KRS – k. 14)

W dniu 31 października 2007 r. zawarto aneks do powyższej umowy, gdzie stwierdzono, że na dzień 31 października 2007 r. K. S. ma do spłaty kwotę 7.500,- zł. i dokona spłaty całej zaległości w 25 miesięcznych ratach po 300,- zł., a pierwsza płatność nastąpi do końca listopada 2007 r. (bezsporne, aneks – k. 7)

W dniu 28 września 2009 r. dokonano wypowiedzenia K. S. umowy pożyczki z uwagi na zaległość na dzień 30 września 2009 r. w kwocie 3.781,85 zł. Wezwano pozwaną do spłaty całej pozostałej do spłaty kwoty pożyczki w wysokości 4.381,85 zł. w terminie do dnia 02 października 2009 r. (bezsporne, wypowiedzenie – k. 9)

Pozwana nie dokonała spłaty powyższej należności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustaliła podstawie dokumentów akt niniejszej sprawy, których prawdziwość nie była kwestionowana i w świetle wszechstronnej oceny materiału dowodowego nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Okoliczności zawarcia umowy pożyczki, jej wypowiedzenie i kwota zadłużenia nie były przez pozwaną kwestionowane, która to podniosła jedynie zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 1 pkt. 1 Ustawy z dnia z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych Dz.U.2012.592 j.t. - Ustawa określa zasady tworzenia przez pracodawców zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zwanego dalej Funduszem, i zasady gospodarowania środkami tego Funduszu, przeznaczonego na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z Funduszu, na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych oraz na tworzenie zakładowych żłobków, klubów dziecięcych, przedszkoli oraz innych form wychowania przedszkolnego.

W ocenie Sądu wobec braku uregulowania w ustawie zasad zwrotu takowej pożyczki, do roszczenia pracodawcy o zwrot pożyczki winny być stosowane przepisy kodeksu cywilnego, a więc co do przedawnienia art. 117 – 125 kc. Nadto stosuje się przepisy art. 720-724 kc co do umowy pożyczki.

W świetle art. 118 kodeksu cywilnego - Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Natomiast zgodnie z art. 291 § 1 kodeksu pracy - Roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. § 2. Jednakże roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia. § 2¹. Przepis § 2 stosuje się także do roszczenia pracodawcy, o którym mowa w art. 611 oraz w art. 1011 § 2. § 3. Jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, do przedawnienia roszczenia o naprawienie tej szkody stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. § 4. Terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

W świetle wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r. sygn. akt: II PK 25/07 – „Sprawa o roszczenie pracownika z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych jest sprawą z zakresu prawa pracy; roszczenie to podlega przedawnieniu, jak roszczenie ze stosunku pracy.” Z uzasadnienia powyższego orzeczenia wynika m. In. Cyt.: „Świadczenia z funduszu należne zatrudnionemu pracownikowi podlegały zatem przedawnieniu według przepisów prawa pracy a nie przepisów prawa cywilnego. Tu konieczna jest dalsza uwaga, że ustawa o funduszu świadczeń socjalnych generalnie nie kreuje świadczeń o charakterze roszczeniowym (o takim charakterze jak wynagrodzenie za pracę lub inne świadczenia pracownicze wynikające z prawa płacowego). Wynika to ze specyfiki tych świadczeń, które stają się wymagalne dopiero po ich przyznaniu lub - rzadziej - po spełnieniu warunków do ich otrzymania. Ich rozdział zachodzi według określonej ocennej kwalifikacji, która bierze pod uwagę szereg elementów (przyznanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej - art. 8 ust. 1 ustawy). Rządzą z reguły jest sytuacja powstania bezpośrednio roszczenia o świadczenie z funduszu socjalnego. Jest tak w przypadku świadczenia urlopowego w rozumieniu ustawy (jednak powód tego świadczenia nie dochodził, a tylko dofinansowania wypoczynku urlopowego), o które pracownik ma bezpośrednie roszczenie do pracodawcy, który nie tworzy funduszu i zatrudnia mniej niż 20 pracowników (art. 3 ustawy). Świadczenia z funduszu socjalnego stanowią więc element szerzej rozumianego zatrudnienia, którego źródłem jest stosunek pracy. Dłużnikiem jest tu zawsze pracodawca. Nie znajduje zatem podstaw próba argumentacji, że należne świadczenia z funduszu nie byłyby roszczeniami ze stosunku pracy. Skoro z prawa cywilnego wydzieliła się dziedzina prawa pracy obejmująca świadczenia socjalne i rządząca się odrębnym przedawnieniem, to nie ma podstaw, aby do tych świadczeń stosować przepisy o przedawnieniu prawa cywilnego. (...)”

Orzeczenie to dotyczy innego rodzaju świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (dofinansowanie świadczenia urlopowego) aniżeli w niniejszej sprawie i takich, których dłużnikiem jest pracodawca. Dlatego też nie można stosować wprost przepisów kodeksu pracy do roszczenia pozwanego w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu winien być zastosowany przepis art. 118 kc i jeżeli uznać, że jest to roszczenie pozostające w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przez pozwanego – to przedawnia się 3 lata. Termin wymagalności poszczególnych rat, gdyby umowa pożyczki nie była wypowiedziana przypadła począwszy od dnia 30 listopada 2007 r. przez 25 miesięcy tj. do dnia 30 kwietnia 2010 r.

W związku z faktem wypowiedzenia umowy pożyczki, a w konsekwencji z postawieniem w stan wymagalności części pożyczki, której to termin płatności jeszcze nie nastąpił, w kwocie 600,- zł. (tj. 4.381,85 zł. – 3.781,85 zł.) – należy stwierdzić, że w takim przypadku termin płatności tej kwoty 600,- zł. przypadła zgodnie z wezwaniem (k. 8) na dzień 02 października 2009 r.

Skoro pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 8 marca 2010 r. to roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu w całości.

Należy wskazać, że argumenty podniesione przez pozwaną we wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym uzasadniały przywrócenie tego terminu z uwagi na niedokonanie czynności przez pozwaną bez swojej winy. (art. 168 kpc)

Z tych względów orzeczono jak w pkt. I wyroku.

W punkcie II zasądzono na mocy art. 98 kpc koszty procesu. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 50% x 600 złotych (§ 2 w zw. z § 5 w zw. z § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) oraz opłata sądowa od pozwu w wysokości 100,- zł. (art. 28 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), opłata od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł (art. 1 pkt 2 ppkt a ustawy z dnia 9 września 2000 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm., w zw. z pkt V podpunkt 1 załącznika do tej ustawy).

ZARZĄDZENIE

1. (...).

2. (...)

Dnia 04.02.2015 r.